

udtrykkelig sagt i Instruxen for Stiftsphyfici og Districtslægerne, at det ikke er ubrettiget Lægepraxis, at man assisterer en syg eller lidende Mand, naar ingen Læge kan havees, og altsaa bliver det kun uberrettiget Lægepraxis, naar han giver sig af med at curere paa Nogen, som kan faae Læge. Dette er et meget vigtigt Moment ved Bedømmelsen af, hvorvidt Dvaaksalverlovgivningen har for stort Omfang eller ikke; thi, naar den var saaledes, at Enhver, der tog en syg Mand under Behandling, uden Hensyn til Omstændighederne, skulde straffes, saa var det meget sandt, at den var meget strengere, end den i Virkeligheden, og efter Praxis, viser sig at være. Jeg troer derfor, at der ikke er nogen Grund til at gaae ind paa de Uendingsforslag, der ere stillede af Rigsdagsmanden for Maribo Amts 1ste Valgkreds.

J. Andersen: Der er i den sidste ærede Talers Foredrag sagt det Væsentligste af, hvad jeg vilde have bemærket, og jeg skal derfor blot tilføje, at, naar man her giver en Lov, indeholdende Straffebestemmelser, der sigte til at forebygge Dvaaksalveri, saa skal jeg tillade mig at henstille til det ærede Thing, og navnlig til den ærede Justitsminister, om det ikke maatte ansees hensigtsmæssigt, og somen for Manges Bedkommende meget billig Forordning, at de ansatte Districtslæger bleve tilpligtede, saavidt muligt, at tage Bopæl midt i Districtet; jeg troer, at det vil væsentligt bidrage til at hæmme Dvaaksalveri; thi, det maa være ethvert af de ærede Medlemmer bekendt, at de ansatte Lægers Districter ere meget udstrakte, og at de næsten altid have Bopæl i Kjøbstaden, og det er ofte Tilfældet, at den ligger paa Udkanten af Districtet, hvorved naturligvis den modfatte Ende af Districtet er uheldigt filllet med Hensyn til at kunne betjene sig af Districtslægerne.

Formanden: Jeg troer dog, at dette Punkt ikke saaledes hører directe ind under denne Lov, at det kan ønskes videre at blive omtalt.

Safs: Jo ældre man bliver, desto mere dyrefjæbt Erfaring faaer man, og blandt andet, lærer man, at man skal krybe, inden man kan gaae; saa gjerne jeg nu end

vilde have at Dvaaksalverlovgivning affkaffet, som det ærede Thing af mit sidste Forslag vil have erfaret, saa skal jeg dog bekvemme mig til denne Gang at „krybe“. Skjøndt jeg ogsaa i visse Henseender billigere de Forslag, som ere stillede af den ærede Rigsdagsmænd for Maribo Amts 1ste Valgkreds (Lindberg), saa forekommer det mig dog, at de, som allerede bemærket af den ærede Ordfører, forvirre det Begreb, Lovgivningen engang har opstillet med Hensyn til Dvaaksalveri, og indtil den Tid kommer, at Lovgivningen nøiere undersøger dette, og maa skee fastsætter et andet Begreb deraf, saa antager jeg det ikke for rimeligt, at disse Uendringer finde deres Plads i det nærværende lille Forslag. Det gjør mig derfor ondt, at jeg maa udtale, at, hvor stor Stemning jeg end kunde have for i Almindelighed at give dem Bisald, saa kan jeg virkelig ikke ansee dem for skikede til at forbedre de nuværende Straffebestemmelser. Efter min Mening staar Sagen derfor saaledes, at kun Valget imellem Udvalgets og den ærede Justitsministers Forslag bliver tilbage. Enhver vil see, at Udvalget for 3die Gang begaaet Dvaaksalveri har fastsat de samme Straffebestemmelser som den ærede Justitsministers, med Undtagelse af det Tillæg i Justitsministerens Forslag: „eller Fængsel paa Vand og Brød.“ Naar dette Tillæg var borte, synes det mig, at vi ligesaa godt kunne gaae ind paa det, som er foreslaaet af Justitsministeren, som paa Udvalgets Forslag. Jeg skal ikke nægte, at jeg troer, at det er noget strengt, og der er noget vist Modbydeligt ved at tænke sig Straf paa Vand og Brød; jeg troer ogsaa, at Mange vilde foretrække at sidde 1 Aar i Forbedringshuset, istedetfor paa Vand og Brød (Stemmer: Nei!); thi jeg maa gjøre opmærksom paa, at disse Straffe for Dvaaksalveri, enten de angaae Forbedringshuset eller Vand og Brød, ikke ere vanærende, og jeg for mit Bedkommende troer, og Mange med mig, at det ligger i den danske Natur at holde af god Kost, og at denne ikke godt kan undværes. Hvad der undrer mig, det er, at den ærede Minister ikke har gjort Forskjel paa de forskellige Gange, Dvaaksalveri begaaes. Ligesom der nu paastaas, at Anordningens § 5 næsten Intet overlader til Dommerens Afgjørelse, saa